

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

BMP-0724-4500/09/AR

PEKNE PAK
Biuro Prac Senackich
Wpłynęło dn. 25.06.09
nr. 3654 podpis.....

Warszawa, dnia 24 czerwca 2009 roku

Pan
Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

hon. Paweł Mawetka,

W nawiązaniu do pisma z dnia 21 maja 2009 roku (sygn. BPS/DSK-043-1688/09) przekazującego oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Sławomira Kowalskiego podczas 33 posiedzenia Senatu RP w dniu 14 maja 2009 roku w sprawie *propozycji zmian przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej*, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie odnosząc się do zagadnienia braku jednoznacznej definicji „informacji publicznej”, wskazać należy, że zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku *o dostępie do informacji publicznej* (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.), każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie. Sformułowana w powyższy sposób definicja „informacji publicznej” interpretowana jest zarówno przez judykaturę jak i doktrynę szeroko dążąc tym samym do wprowadzenia i ugruntowania zasady transparentności życia publicznego i podwyższenia świadomości prawnej społeczeństwa. Prezentowane jest bowiem stanowisko, zgodnie z którym informacją publiczną jest treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej i podmioty niebędące organami administracji publicznej, treść wystąpień, opinii i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informację publiczną stanowi więc treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej, związanych z nim, bądź w jakikolwiek sposób dotyczących tego organu. Informację publiczną stanowi zarówno treść dokumentów bezpośrednio przez organ wytworzonych, jak i tych, których używa się przy realizacji przewidzianych prawem zadań (także tych, które tylko w części dotyczą działalności organu), nawet gdy nie pochodzą wprost od niego (tak wyroki WSA w Warszawie z dnia 16 lipca 2008r. w sprawie sygn. akt II SA/Wa 721/08; wyrok NSA z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie sygn. akt I OSK 123/06; wyrok NSA z dnia 30 października 2002 r., sygn. akt II SA 181/02 i inne). Przedstawiona powyżej wykładnia pojęcia „informacji publicznej” opiera się przede wszystkim na treści art. 61 Konstytucji RP, zgodnie z którym prawo do informacji jest publicznym prawem obywatela, realizowanym na zasadach skonkretyzowanych w ustawie *o dostępie do informacji publicznej*.

Zauważyć należy, że ustawodawca w art. 1 ust. 1 posługuje się pojęciem „informacji”, a następnie w art. 6 ust. 1 ustawy wskazuje katalog rodzajów informacji publicznych i dokumentów stanowiących informację publiczną, w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy, podlegającą udostępnieniu. Podkreślenia wymaga, że przedmiotowe wyliczenie nie ma charakteru zamkniętego, na co zresztą wyraźnie wskazuje sformułowanie „w szczególności”, nadając tym samym temu przepisowi charakter egzemplifikacyjny. Wymienienie w tym przepisie przykładowych danych ma jedynie na celu wyodrębnienie głównych grup

informacji, które zostały zaliczone jako najistotniejsze w kontekście zasady jawności i prawa do informacji o działalności podmiotów publicznych oraz podmiotów dysponujących majątkiem publicznym.

Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 1 analizowanej ustawy, prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu jedynie w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych (takich jak np. tajemnica bankowa, tajemnica przedsiębiorstwa, tajemnica skarbową, statystyczna itp.). Dodatkowo, zgodnie z dyspozycją art. 5 ust. 2 cytowanej ustawy, prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy. Ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku, gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa. Jednocześnie, zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy nie można, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 1 i 2 ustawy, ograniczać dostępu do informacji o sprawach rozstrzyganych w postępowaniu przed organami państwa, w szczególności w postępowaniu administracyjnym, karnym lub cywilnym, ze względu na ochronę interesu strony, jeżeli postępowanie dotyczy władz publicznych lub innych podmiotów wykonujących zadania publiczne albo osób pełniących funkcje publiczne - w zakresie tych zadań lub funkcji.

Wobec powyższego, mając na uwadze ośmioletni okres obowiązywania ustawy o dostępie do informacji publicznej, wypracowana została jednolita linia orzecznicza w zakresie rozumienia pojęcia „informacja publiczna”. Raz jeszcze nadmienić należy, że pojęcie to nie jest ograniczane wyłącznie do informacji wytwarzanej przez administrację publiczną i obejmuje wszelkie informacje w sprawach publicznych niezależnie od podmiotu, który ją wytworzył.

Zakres przedmiotowy prawa do informacji został określony zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy jako zespół uprawnień do:

- 1) uzyskania informacji publicznej, w tym uzyskania informacji przetworzonej w takim zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego,
- 2) wglądu do dokumentów urzędowych,
- 3) dostępu do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów.

Prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienie do niezwłocznego uzyskania informacji publicznej zawierającej aktualną wiedzę o sprawach publicznych (art. 3 ust. 2 ustawy).

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 17 października 2006 roku (sygn. akt. I OSK 1347/05), informacja publiczna przetworzona to taka informacja, na którą składa się pewna suma tak zwanej informacji publicznej prostej, dostępnej bez wykazywania przesłanki interesu publicznego. Ze względu jednak na treść żądania, udostępnienie wnioskodawcy konkretnej informacji publicznej nawet o prostym charakterze, wiązać się może z potrzebą przeprowadzenia odpowiednich analiz, zestawień, wyciągów, usuwania danych chronionych prawem. Takie zabiegi czynią zatem takie informacje proste, informacją przetworzoną, której udzielenie skorelowane jest z potrzebą wykazania przesłanki interesu publicznego.

Prawo do uzyskania informacji przetworzonej jest ograniczone do przypadków, w których jest to istotne dla interesu publicznego, zaś pojęcie „*interesu publicznego*” jest pojęciem niedookreślonym, nie posiadającym zwartej, zapisanej formuły na gruncie obowiązującego prawa. Interes publiczny odnosi się bowiem w swej istocie do spraw związanych z funkcjonowaniem państwa oraz innych ciał publicznych jako pewnej całości, szczególnie z funkcjonowaniem podstawowej struktury państwa. Skuteczne działanie w granicach interesu publicznego wiąże się z możliwością realnego wpływania na funkcjonowanie określonych instytucji państwa w szerokim tego słowa znaczeniu.

W tym miejscu podkreślić należy, iż wnioskodawca występujący o udostępnienie informacji publicznej na etapie składania wniosku nie musi wiedzieć, że żądana przez niego informacja ma charakter informacji publicznej przetworzonej, a zatem w momencie formułowania i kierowania wniosku nie musi wskazywać powodów, dla których spełnienie

jego żądania będzie „szczególnie istotne dla interesu publicznego”. To podmioty zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej muszą wykazać, że objęte wnioskiem żądanie dotyczy informacji publicznej o charakterze przetworzonym i mogą odmówić jej udostępnienia tylko wtedy, gdy wnioskodawca nie wykaże istnienia interesu publicznego. Przedmiotowej ocenie podlegać ma nie tylko celowość, ale także zakres udostępnienia informacji (tak: wyrok WSA w Warszawie z 22 lutego 2006, sygn. akt II SA/Wa 1720/05 oraz wyrok WSA w Warszawie z dnia 22 sierpnia 2007 r., sygn. akt II SA/Wa 1048/07).

Zauważyć również należy, że w bardzo wąskim zakresie ustawa o dostępie do informacji publicznej odsyła do przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, stanowiąc że jedynie w kwestii wydania decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej oraz umorzeniu postępowania w sprawie udostępnienia informacji publicznej stosuje się *Kpa* (art. 16 ust. 2 ww. ustawy). Można zatem przyjąć, że procedura dostępu do informacji publicznej uregulowana jest w tejże ustawie w sposób kompleksowy. Zatem zgodnie z art. 14 ust. 2 ustawy, jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w sposób lub w formie określonych we wniosku, podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia pisemnie wnioskodawcę o przyczynach braku możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem i wskazuje, w jaki sposób lub w jakiej formie informacja może być udostępniona niezwłocznie. W takim przypadku, jeżeli w terminie 14 dni od powiadomienia wnioskodawca nie złoży wniosku o udostępnienie informacji w sposób lub w formie wskazanych w powiadomieniu, postępowanie o udostępnienie informacji umarza się (art. 14 ust. 2 ustawy). Charakter żądanej informacji publicznej wpływa nie tylko na prawo dostępu do niej, ale również determinuje sposób rozpoznania sprawy związanej z dostępem do informacji publicznej (a więc także to, w jakiej formie miałyby dojść do jej udostępnienia).

Odnosząc się do poruszonego w wystąpieniu Pana Senatora zagadnienia pobierania opłat za udostępnianie informacji publicznej, wskazać należy, że w myśl art. 7 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej zasadą jest, że dostęp do informacji publicznej jest bezpłatny. Jedyne wyjątek w tym zakresie, związany z udostępnieniem informacji publicznej na wniosek, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy (nie udostępnionej w Biuletynie Informacji Publicznej), dotyczy sytuacji, w których opłaty mogą być pobierane, gdy podmiot obowiązany do udostępnienia ma ponieść dodatkowe koszty związane ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku. W takim przypadku podmiot ten może pobrać od wnioskodawcy opłatę w wysokości odpowiadającej tym kosztom (art. 15 ust. 1 ustawy). Zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy ww. podmiot, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, powiadomi wnioskodawcę o wysokości opłaty. Udostępnienie informacji zgodnie z wnioskiem następuje po upływie 14 dni od dnia powiadomienia wnioskodawcy, chyba że wnioskodawca dokona w tym terminie zmiany wniosku w zakresie sposobu lub formy udostępnienia informacji albo wycofa wniosek. Podkreślić należy, iż odstępienie od zasady bezpłatności udostępniania informacji publicznej dotyczy sytuacji szczególnej, a przewidziana w tym przypadku opłata nie ma charakteru standardowego. Należy zauważyć, że art. 6 Dyrektywy 2003/98 WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 roku w sprawie *ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego* (Dz.U.UE.L.03.345.90) stanowi, iż jeśli pobierane są opłaty, całkowity dochód z dostarczania i zezwalania na ponowne wykorzystywanie dokumentów nie może przekraczać kosztów zbierania, produkowania, reprodukcji i rozpowszechniania wraz z rozsądnym zyskiem z inwestycji. Opłaty powinny wynikać z kosztów ponoszonych w ciągu właściwego okresu obrachunkowego i być obliczane zgodnie z zasadami rachunkowości stosowanymi w danych organach sektora publicznego. Wobec powyższego ewentualne wprowadzenie ujednoliconej tabeli opłat, co postuluje Pan Senator, mogłoby skutkować niewspółmiernością uiszczanych przez wnioskodawców opłat w stosunku do ponoszonych przez organy zobowiązane do udzielenia informacji publicznej kosztów zbierania, produkowania, reprodukcji dokumentów, w rozumieniu przywołanej powyżej dyrektywy, a w konsekwencji narażaniem Rzeczypospolitej Polskiej na zarzut ze strony Komisji Europejskiej odnośnie niewypełnienia obowiązków wynikających z dyrektywy 2003/98/WE. Niemniej, jednak aby zapewnić jednolitą

interpretację cytowanych przepisów, w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji podjęto prace nad doprecyzowaniem rozwiązań prawnych istniejących w tym zakresie.

Reasumując, raz jeszcze podkreślić należy, że ustawa *o dostępie do informacji publicznej* gwarantuje prawo dostępu do informacji sektora publicznego każdemu, nie różnicując warunków w tym zakresie w oparciu o jakiekolwiek kryteria. Ustawodawca nie różnicuje sytuacji prawnej podmiotów korzystających z prawa dostępu ani ze względu na rodzaj pozyskiwanych informacji, ani też ze względu na cechy danego podmiotu pozyskującego informacje sektora publicznego. Zarówno uregulowania konstytucyjne jak i przyjęte rozwiązania ustawy *o dostępie do informacji publicznej* wykluczają także możliwość zamknięcia dostępu do dokumentów sektora publicznego jakimkolwiek podmiotowi.

Niezależnie od powyższego pragnę zauważyć, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w 2008 roku podjęło działania mające na celu zmianę przepisów w zakresie dostępu do informacji publicznej i jej ponownego wykorzystania. Impulsem do ponownego przeglądu polskiego porządku prawnego w zakresie dostępu do informacji publicznej oraz jej ponownego wykorzystania były prace nad wdrożeniem *dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 roku ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE)*.

W wyniku prac powołanej grupy eksperckiej w czerwcu 2008 roku przedstawiono Komitetowi Rady Ministrów ds. Informatyzacji i Łączności opinię dotyczącą wymaganego zakresu prac nad nowelizacją przepisów dotyczących dostępu i wykorzystania informacji publicznej w Polsce. We wrześniu 2008 roku na posiedzeniu Komitetu Rady Ministrów ds. Informatyzacji i Łączności włączono zagadnienie do planu prac Komitetu. Równocześnie odpowiednie postanowienia zostały uwzględnione w planie pracy Rady Ministrów na 2009 rok oraz w przygotowanym przez Ministra Gospodarki Programie działań na rzecz wspierania elektronicznego handlu i usług na lata 2008 – 2010.

Ww. nowelizacja ma na celu stworzenie kompleksowego systemu dostępu i wykorzystania informacji publicznej oraz tzw. informacji sektora publicznego. Przyjmuje się, że najważniejszym zadaniem jest prawidłowa implementacja do prawa polskiego regulacji zawartej w *dyrektywie 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego*.

W toku prac analitycznych podjęto decyzję o konieczności wdrożenia *dyrektywy 2003/98/WE* poprzez stworzenie nowego, odrębnego aktu normatywnego. Założenie takie przyjęto w większości krajów Unii Europejskiej. Polska jest, jak dotąd jednym z nielicznych członków UE, którzy w jednym akcie prawnym próbują ująć tak polityczne prawo dostępu do informacji publicznej jak gospodarcze zagadnienia ponownego przetwarzania informacji sektora publicznego.

Przygotowując założenia projektu ustawy oraz sam projekt, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji uznało za konieczne zapoznanie się z zarzutami, jakie Komisja Europejska kierowała do innych krajów członkowskich w zakresie wdrożenia dyrektywy. Jak dotąd, toczyło się osiem takich postępowań (ostatnie przeciwko Szwecji i Włochom). Eksperti współpracujący z MSWiA przygotowali robocze opracowania dotyczące tej tematyki, które stały się podstawą gruntownego przeglądu obecnego stanu prawnego w naszym kraju.

Ponadto, prace koncepcyjne nad założeniami do projektu ustawy skupiły się głównie na analizie prawidłowej transpozycji następujących zagadnień, w odniesieniu do których Komisja Europejska zgłaszała zastrzeżenia pismem z dnia 2 kwietnia 2007 roku:

- praw jednostek określonych przez definicje: „organów sektora publicznego”, „dokument”, „ponowne wykorzystanie”;
- praw jednostek do ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego do celów komercyjnych lub niekomercyjnych w odniesieniu do dokumentów, których ponowne wykorzystywanie zostało już dozwolone;
- obowiązku nałożonego na organy sektora publicznego przetwarzania złożonych wniosków dotyczących ponownego wykorzystania dokumentów w rozsądnym terminie, zgodnym z terminami ustanowionymi dla przetwarzania wniosków o dostęp

do dokumentów albo, w przypadku braku terminów lub innych reguł określających terminowe udostępnianie dokumentów w ciągu 20 dni roboczych;

- opłaty wnioskodawcy za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego i dostępność licencji standardowych w formacie cyfrowym;
- obowiązku wynikającego z praw osób fizycznych tj. niedyskryminacji w odniesieniu do porównywalnych kategorii ponownego wykorzystania oraz w odniesieniu do stosowania takich samych opłat i innych warunków jeśli dokumenty są ponownie wykorzystywane przez organ sektora publicznego w ramach jego działalności komercyjnej leżącej poza zakresem jego zadań publicznych, jakie stosuje się w odniesieniu do innych użytkowników;
- zakazu umów o wyłączności.

Prace, które omówiono powyżej obejmują znaczącą część zagadnień ujętych w oświadczeniu i prowadzone są przez zespół ekspertów współpracujących z Komitetem Rady Ministrów ds. Informatyzacji i Łączności, skupiają się bowiem właśnie na kwestiach definicji „informacji publicznej” i „informacji sektora publicznego”, „ponownego wykorzystania” oraz na zagadnieniach kosztów uzyskania informacji od podmiotów zobowiązanych do jej udzielania.

Najistotniejszym zadaniem jest ustalenie zakresu konstytucyjnego pojęcia informacji publicznej, dokonane w świetle dotychczasowego orzecznictwa sądów administracyjnych oraz jego odniesienie do – nie definiowanego w prawie i orzecznictwie polskim a podstawowego dla prawa wspólnotowego – pojęcia informacji sektora publicznego.

Choć rozważania te należy oprzeć w dużej części na prawie wspólnotowym, podkreślenia wymaga, że Unia Europejska – nie harmonizując dostępu do informacji publicznej w państwach członkowskich – daje Polsce niewiele wskazówek co do sposobu rozumienia tego pojęcia. W tej sytuacji, wykorzystanie dorobku orzecznictwa polskich sądów (w szczególności sądów administracyjnych) jest jedyną drogą działania.

Przepisy traktatów europejskich w zakresie dostępu do informacji publicznej są wyjątkowo ogólne i – co najważniejsze – zobowiązują instytucje do przekazywania znacznie skromniejszego zestawu informacji, niż instytucje te faktycznie przekazują. Ważniejsze jest więc skupienie się na dostępnej już informacji jako na przykładzie realizacji prawa dostępu do informacji o działalności instytucji europejskich, niż na dogmatyczno-prawnej stronie zagadnienia. Warto wspomnieć jak wyglądają owe – niezbyt rozbudowane – przepisy traktatowe dotyczące dostępu do informacji. Aby uzyskać pełny obraz należy porównać obecny stan prawny, dla którego podstawowe znaczenie ma art. 255 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE) [Dz. U. z 2004 r. Nr 90 poz. 864/2 z późn. zm.], ze stanem, jaki regulacja europejska przyjmie po ewentualnym wejściu w życie traktatu lizbońskiego. Warto również zdawać sobie sprawę, że rozwiązania praktyczne realizowane obecnie przez poszczególne instytucje europejskie zbliżają się raczej do tego, co planowano zapisać w Konstytucji dla Europy – akcie, który nie został ratyfikowany przez część państw członkowskich i tym samym nie wejdzie w życie. Przepis art. 255 TWE (niegdyś numerowanego jako 191a) jest wyjątkowo ogólny i stanowi jedynie, że wszyscy obywatele Unii i wszystkie osoby fizyczne lub prawne, zamieszkałe lub posiadające swoją statutową siedzibę w Państwie Członkowskim, mają prawo dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Daje również tym organom prawo do określenia samodzielnie w swoim regulaminie wewnętrznym szczegółowych postanowień odnośnie dostępu do tworzonych przez nie i przetwarzanych dokumentów. Krąg podmiotowy ustalono więc tu dość wąsko, zaliczając doń Parlament Europejski (i jego organy), Komisję (i jej organy, czyli np. wszystkie dyrektoriaty generalne i agencje), Radę (rozumianą tak jako Radę Unii Europejskiej, jak i jako Radę Europejską, oraz ich organy, takie jak choćby COREPER). Obowiązki wynikające z art. 255 TWE nie dotyczą natomiast pozostałych instytucji europejskich – nawet tak ważnych, jak Europejski Bank Centralny, Europejski Trybunał Sprawiedliwości, Sąd Pierwszej Instancji, Sąd do spraw Służby Publicznej, Trybunał Obrachunkowy czy komitety. Artykuł 255 przestanie jednak obowiązywać po ewentualnym wejściu w życie traktatu lizbońskiego, ponieważ zastąpi go bardzo podobne rozwiązanie zamieszczone w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, która z wejściem w życie

traktatu lizbońskiego stanie się jednym z aktów prawa pierwotnego Unii Europejskiej. Artykuł 42 Karty, zatytułowany „Prawo dostępu do dokumentów”, daje każdemu obywatelowi Unii i każdemu jej stałemu mieszkańcowi oraz osobie prawnej mającej statutową siedzibę w Państwie Członkowskim, prawo dostępu do dokumentów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii, niezależnie od ich formy. Szczegółowe zasady regulujące prawo dostępu zostały określone w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 roku w sprawie *publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji* (Dz.U.UE.L.01.145.43), stosowanym od dnia 3 grudnia 2001 roku.

W traktacie lizbońskim zrezygnowano z proponowanego w Konstytucji dla Europy włączenia Karty Praw Podstawowych do samego traktatu konstytucyjnego. W miejsce tego, art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (lizbońskiego) nadaje Kartę znaczenie prawne równe z traktatami założycielskimi i tym samym włącza je do grupy obowiązujących aktów prawa pierwotnego Unii Europejskiej.

Podejście prezentowane przez instytucje wspólnotowe odnośnie dostępu do informacji publicznej zostanie wzięte pod uwagę przy omawianej nowelizacji.

Odpowiadając zaś na pytanie dotyczące opłat, zwrócić należy uwagę, że zadanie stojące przed organami rządowymi w tym zakresie jest znacznie bardziej skomplikowane niż sama kwestia doprecyzowania obecnych przepisów. *De facto*, mamy tu do czynienia z dwoma oddzielnymi – choć powiązаныmi ze sobą – działaniami.

Po pierwsze, należy dokonać całościowego przeglądu i doprecyzowania istniejących przepisów dotyczących tak opłat za klasyczną informację publiczną uzyskiwaną w trybie wnioskowym (w szczególności informację przetworzoną), jak i za informację pozyskiwaną z rejestrów publicznych. W przypadku informacji z rejestrów publicznych uwzględnić należy jednocześnie szerokie spektrum problemów związanych z dostępem do danych przestrzennych związanych z implementacją dyrektywy INSPIRE odnoszącej się do infrastruktury danych przestrzennych.

Drugim zadaniem jest przygotowanie wzorcowych licencji na działania gospodarcze związane z pozyskaną informacją. Przygotowanie takich licencji i ich wdrożenie umożliwi podmiotom gospodarczym przetwarzanie informacji sektora publicznego dla celów wykraczających poza obywatelskie prawo do informacji. Takie działanie nie powinno pozostawić wątpliwości, co do dokonania przez Rzeczpospolitą Polską pełnej implementacji wspomnianej wyżej dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie *ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego*.

Odnosząc się do ostatniego z poruszanych przez Pana Senatora zagadnień, uprzejmie informuję, iż problem występowania na gruncie przepisów ustawy *o dostępie do informacji publicznej*, dwóch reżimów ochrony prawa do informacji publicznej (która może być sprawowana przez sądy administracyjne, jak i powszechne), wymaga dalszych, pogłębionych studiów prawno - porównawczych. W związku z powyższym kwestia dualnego trybu zaskarżalności decyzji dotyczących ww. materii, nie będzie przedmiotem prac mających na celu pełną transpozycję dyrektywy 2003/98/WE.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WNETRZNYCH I ADMINISTRACJI
z up. Piotr STACJAŃCZYK
Podsekretarz Stanu